

Slujba Apostolică (2:12-3:18)

Până acum Pavel explică raportarea sa față de Corinteni, deciziile pe care le ia în lucrare și foarte semnificativ pentru Corinteni: decizia sa de a amâna venirea sa în Corint. Se pare că acesta era primul punct care trebuia clarificat de Pavel pentru ca cei din Corint să îl poată asculta. Cei din Corint au aflat că Pavel nu era în concediu și amâna venirea la ei din motive egoiste sau neînsemnate. Pavel trecea prin mari încercări și în aceste încercări se gândea la ei. Pavel lua deciziile din lucrare cu toată responsabilitatea unui apostol. Pavel a amânat decizia venirii la ei pentru că a ținut cont de nenumăratele legi ale luptei spirituale. Pavel a amânat această decizie din dragoste pentru ei. Pavel își aducea aminte de ei chiar și în necazurile lor, nu era supărat pe ei și vroia să lucreze cu putere pentru zidirea credinței lor.

După această introducere care clarifică anumite aspecte importante din relația dintre el și Corinteni, Pavel intră în miezul problemei: slujba apostolică. Ei erau contestați de niște apostoli mincinoși. Pavel atunci le aduce aminte care este SLUJBA primită de ei de la Domnul. Și în acest pasaj **2:14-3:18** Pavel le explică cine sunt ei în planul lui Dumnezeu și cum această slujbă este mai slăvită decât slujba lui Moise. Apoi, în 4:1-6:10 Pavel vorbește despre credințioșia lor și raportarea lor față de slujba primită. Deci până acum logica pasajelor din 2 Corinteni este:

- 1:1-2:13 – Clarificarea amânării deciziei lui Pavel în Corint și a raportării sale pline de dragoste și grijă față de Corinteni
- 2:14-3:18 – Slava slujbei apostolice primite de la Domnul
- 4:1-6:10 – Credințioșia lor față de slujba primită

Este important să remarcăm că în aceste pasaje când Pavel spune NOI, el se referă la el și la echipa sa misionară și nu la NOI, creștinii în general. Ceea ce era o realitate în viața lui Pavel, este de dorit să fie în viața oricărui credincios.

Iată cum se prezintă Pavel pe sine:

- Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne poartă *totdeauna* cu carul Lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi *în orice* loc mireasma cunoștinței Lui.

Cine ar avea curajul să spună aceste lucruri despre sine? Întotdeauna și în orice loc! Indiferent de circumstanțele din viața sa și indiferent de locul unde se găsea, Pavel transmitea mireasma cunoștinței lui Hristos! Să analizăm cu atenție diferitele aspecte ale acestui minunat verset.

Pavel începe descrierea măreței sale slujbe arătând nu spre sine, ci spre Domnul. El mulțumește lui Dumnezeu. Nu Dumnezeu îi este dator lui, ci el îi este dator Domnului. Nu el îi face un favor Domnului, ci Domnul îi dă harul să fie în lucrarea Sa. Nu Dumnezeu are nevoie de el ci el are nevoie de Dumnezeu. Deci, deși slujba sa este atât de importantă în planul lui Dumnezeu, el trebuie să mulțumească Domnului și nu Domnul lui. Domnul Își poate împlini planul cu sau fără Pavel. Dar viața lui Pavel nu este tot una cu sau fără Domnul. Pavel este conștient că este slujba primită este un har și o onoare nemeritată, de aceea mulțumește Domnului pentru ea. El nu se plânge Domnului de cât de greu este în lucrare și nu se bate în piept arătându-i câte sacrificii a făcut el pentru lucrarea Domnului. El nu vine înaintea Domnului spunându-i: ***Doamne, iată ce am făcut eu pentru Tine, și iată ce am primit în schimb: câtă suferință și cât necaz!***

Pavel nu Îl vede pe Dumnezeu un Datornic, cum Îl vedem noi adesea, ci el se vede îndatorat lui Dumnezeu. Și el îi mulțumește Domnului pentru slujba primită. Dar când vom citi mai târziu și vom afla ce însemna această slujbă și câte necazuri și câtă suferință presupunea această slujbă, ne vom întreba: Doamne, cum poate mulțumi cineva pentru o asemenea slujbă? Dar Pavel nu rămânea focalizat pe suferință, ci el vedea onoarea de a fi mireasma lui Hristos pe pământ! Și marea sa mângâiere era o viață de biruință în Hristos trăită spre slava lui Dumnezeu! Decât o viață în liniște și confort, dar în dualitate și robia păcatului și jefuită de cel rău, Pavel prefera o viață plină de necazuri și suferință, dar de biruință asupra păcatului și plină de prezența și roada lui Hristos. Acesta era Pavel. El privea la măreția slujbei și la adevăratul succes pe acest pământ: să poți trăi o viață de biruință în Hristos! Nu este nimic mai frumos aici și acum, pe acest pământ, decât să poți trăi o viață de biruință asupra păcatului, să trăiești ca Hristos, să trăiești zi de zi spre slava lui Dumnezeu, să răspunzi cu dragoste la dragostea primită, să faci bine și nu rău Trupului lui Hristos în toate zilele vieții tale! Mai mult nu se poate! Răsplata mai mare pe acest pământ nu poate fi! Și pentru o asemenea viață AICI și ACUM, merită să înfrunți cu curaj toate necazurile și primejdiile prin care trecea Pavel. Pavel privea la necazurile lui, dar privea și la viața sa de biruință în Hristos. Pavel privea la viața liniștită dusă de cei care nu Îl slujeau cu toată inima pe Hristos dar și la viața de doi bani trăită de aceștia, la goliciunea și robia păcatului, la jefuirea vieții lor de cel rău, la răul făcut de aceștia împotriva Casei lui Dumnezeu. Și Pavel ieșea astfel mereu pe plus, și nu avea decât cuvinte de mulțumire lui Dumnezeu căci i-a dăruit o astfel de viață. Gloria unei vieți de biruință în Hristos trăită aici și acum în firea pământescă și în mijlocul acestui pământ stricat cântărea mai mult decât suferințele din războiul spiritual.

Pavel recunoaște de la început că împlinirea slujbei se înfăptuiește prin puterea lui Hristos și nu prin puterea lor. Dumnezeu este Cel care îi poartă pe ei și nu invers. Nu ei poartă planurile lui Dumnezeu în carul lor, ci Dumnezeu îi poartă pe ei în carul de biruință în Hristos. Un împărat, după o victorie, se suia în carul său și primea slava mulțimilor. De asemenea, generalii învingători erau primiți în carul împăratului și primeau alături de acesta slava mulțimilor. Dumnezeu primește pe apostoli în carul Său de biruință în Hristos. Dar apostolii nu sunt nici generalii victorioși și nici măcar oșteni care au luptat alături de Domnul pentru victorie. Dumnezeu a câștigat războiul la cruce prin Hristos. El este Cel care a luptat și a câștigat bătălia. Noi nu eram acolo cu El ca să Îl ajutăm. Hristos a rămas singur, și singur a

biruit la cruce. Nici un om nu a fost acolo să îl ajute. Noi eram morți în păcatele noastre, slujitori ai întunericului, descurajându-L pe Hristos să meargă până la capăt. De aceea, singurul care merită să fie primit în carul de biruință al Domnului este Hristos. Totuși, Domnul, în marea Sa îndurare, ne chemă și pe noi în carul Său de biruință în Hristos. În Hristos este spațiul biruinței lui Dumnezeu asupra întunericului. De aceea, cine este în Hristos este în spațiul biruinței lui Dumnezeu. Apostolii erau în acest spațiu al biruinței, și erau purtați de Domnul și din pricina meritelor lui Hristos în carul Domnului. Puterea deci este doar a lui Hristos și meritele sunt doar ale lui Hristos. Deci totul este prin har. De aceea, Pavel arată spre Dumnezeu și aduce mulțumiri lui Dumnezeu. Pavel deși trudește așa de mult pentru Evanghelie, el nu se percepe pe sine ca purtând lucrarea Domnului, ci se vede pe sine ca fiind purtat de Domnul. Dacă avem impresia vreodată că noi purtăm povara lucrării ne înșelăm. Domnul este Cel care ne poartă pe noi, după cum este scris:

- Ascultați-Mă, casa lui Iacov, și toată rămășița casei lui Israel, voi, pe care v-am purtat în spinare de la obârșia voastră, pe acre v-am purtat pe umăr de la nașterea voastră: până la bătrânețea voastră Eu voi fi același, până la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc. (Isaia 46:3-4)

Ori câte de mari ar fi sacrificiile noastre pentru Hristos să nu uităm că El ne poartă, că El este Cel care în fiecare zi ne convingem să Îl alegem din nou, care ne dă puterea să Îl alegem, și care nu obosește să ne ierte, care ne ține în frâu inima noastră rea și ne protejează de diferitele vânturi demonice care vor să ne defocalizeze de la slujire. Pavel vedea acest adevăr, și de aceea, nu consideră că Domnul trebuie să Îi mulțumească lui pentru sacrificiile făcute pentru Biserica Domnului, ci că el trebuie să Îi mulțumească Celui care zilnic Îl poartă, Celui care operează prin Hristos mântuirea până la capăt.

Este minunat faptul că Pavel răspândea în orice loc nu mireasma sa ci mireasma lui Hristos, mireasma cunoștinței Lui. În mod instinctiv noi purtăm cu noi mireasma noastră, a ceea ce suntem noi. Dar Pavel se lepăda de sine, pentru ca Hristos să poată trăi prin el. Pavel murea, pentru ca Hristos să poată trăi. Pavel se micșora, pentru ca Hristos să poată crește. Și Pavel făcea acest lucru cu o consecvență uimitoare astfel că întotdeauna și în orice loc Dumnezeu răspândea prin ei mireasma cunoașterii Sale. Prin Pavel nu curgea doar informație sau doar teologie corectă. Prin Pavel curgea Hristos. Prin Pavel curgea viața din Dumnezeu. Pavel este conștient de limitele vasului Său. Prin Hristos întrupat a curs cunoașterea vie a lui Dumnezeu către oameni. Prin el, Pavel, cel mai de seamă apostol, poate curge doar mireasma cunoștinței Lui. Prin Hristos, a curs VIAȚA însăși. Prin Pavel curgea doar adierea acestei vieți, dar o adiere suficient de intensă ca orice om să se întrebe ca Iov de altădată:

- Înaintea lui Dumnezeu tremură umbrele sub care și locuitorii lor; înaintea Lui locuința morților este goală, adâncul nu are acoperiș. El întinde miazănoapte asupra golului, și spânzură pământul pe nimic. Leagă apele în norii Săi, și norii nu se sparg sub greutatea lor. Acopere fața scaunului Său de domnie și Își întinde norul peste el. A tras o boltă pe fața apelor, ca hotar între lumină și întuneric. Stâlpii cerului se clatină, și se înspăimântă la amenințarea Lui. Prin

puterea Lui tulbură marea, prin priceperea Lui îi sfărâmă furia. Suflarea Lui înseninează cerul, mâna Lui străpunge șarpele fugar. **și acestea sunt doar marginile căilor Sale, și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi! Dar sunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?** (Iov 26:5-14)

Versetul 14 ne vorbește despre minunea care se întâmpla în viața lui Pavel, și parcă am vrea și noi, ca hristos să răspândească prin noi oriunde am fi mireasma cunoștinței Lui. Dar pavel încă nu ne explică cum era posibil acest lucru. și într-adevăr, ce stătea în spatele acestei minuni? Ce cauza această minune? Pavel ne va explica mai târziu, iar explicația sa nu e foarte încurajatoare pentru noi:

- Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi. Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă dar nu deznădăduși, prigoși, dar nu părășiți; trântiți la pământ; dar nu omorâți. **Purtăm ÎNTOTDEAUNA cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca viața lui Isus, să se arate în trupul nostru.** Căci noi cei vii, **TOTDEAUNA suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.** Astfel, că în noi lucrează moartea, iar în voi viața. (2 Cor.4:7-12)

În mod cert ÎNTODEAUNA din 3:14 este strâns legat de ÎNTODEAUNA din 4:10-11). Viața lui Isus se arată cu putere prin noi, atunci când noi suntem dați la moarte pentru El. Dacă vrei ca întotdeauna mireasma cunoștinței Sale să se reverse prin tine spre ceilalți cu putere, atunci trebuie ca întotdeauna să porți în tine omorârea Domnului Isus, și ca întotdeauna să fii dat la moarte din pricina Lui. Și cum am comentat în altă parte aceasta nu înseamnă ca să fii prigonit fizic în fiecare zi de oameni vrăjmași crucii lui Hristos, ci înseamnă să ai parte în fiecare zi de prigoană spirituală continuă, care uneori poate lua și forma unei prigoane fizice. Dar înseamnă ca zilnic să fii hăituit de duhurile întunericului, de demonii păcatului, adevărații vrăjmași ai crucii lui Hristos. Când ești prigonit NU POȚI AVEA O VIAȚĂ normală. Lucrul acesta este atât de clar în timpul unei prigoane fizice. Dar când prigoana fizică încetează, noi în naivitatea noastră avem impresia că ne putem permite luxul unei vieți normale căci ne bucurăm de liniște și pace! Nimic mai fals! Prigoana este la fel de intensă, și vom fi urmăriți la orice pas ca cel rău să ne întineze și să ne descurajeze. Să ne aducem aminte de David, Unsul Domnului. David, s-a ridicat ca un viteaz al Domnului și a adus o mare biruință în fașa lui Goliat. Dar această biruință a stârnit lumea întunericului împotriva sa. Saul a fost doar un vas, iar invidia sa doar un mijloc. În spate era Satan care prigonea sufletul lui David și dorea să îl întineze, și să îl descurajeze să Îl iubească pe Domnul. Și prigoana prin Saul a durat 11 ani. Și în psalmii davidici, descoperim frământările sufletești ale Unsului Domnului:

- Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său zicând...(Ps.2:1-1)
- Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei! Ce mulțime se scoală împotriva mea! Cât de mulți zic despre mine: Nu mai este scăpare pentru el la Dumnezeu! (Ps.3:1-2)
- Nu mai pot gemând! În fiecare noapte îmi stropșesc așternutul, și-mi scald patul în lacrimi. Mi s-a supt fața de întristare și a îmbătrânit din pricina tuturor celor ce mă prigonesc! (Ps.6:6-7)
- Doamne, Dumnezeule, în Tine îmi caut scăparea! Scapă-mă de toți prigonitorii mei și izbăvește-mă, ca să nu mă sfășie ca un leu, care înghite fără să sară cineva în ajutor. (Ps.7:1-2)
- Apără-mă, Tu, Doamne, de potrivnicii mei, luptă Tu cu cei ce se luptă cu mine! Ia pavăza și scutul, și scoală-Te să îmi ajuți. Învârte sulita și săgeata împotriva prigonitorilor mei și sufletului meu: Eu sunt mântuirea mea! (Ps.35:1-3)
- Scapă-mă, Dumnezeule, căci îmi amenință apele viața. Mă afund în noroi, și nu mă pot ținea; am căzut în prăpastie și dau apele peste mine. Nu mai pot strigând, mi se usucă gâtul, mi se topesc ochii, privind spre Dumnezeul meu. Cei ce mă urăsc fără temei, sunt mai mulți decât perii capului meu; ce puternici sunt cei ce vor să mă piardă, cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași; trebuie să dau înapoi ce n-am furat. (Ps.69:1-4)

Și am dat doar câteva citate. Dar vom observa că o TEMĂ majoră a psalmilor lui David sunt vrăjmașii lui, și prigonitorii sufletului său. David se simte împresurat de toate părțile, de toate popoarele, de multe ori peste puterile sale, de multe ori deznădăjduit, de multe ori disperat, de multe ori crezând că este părăsit de Domnul, de multe ori greșind și cerându-și iertare, de multe ori aducându-și aminte de păcatele sale, dar de fiecare dată strigând către Domnul și punându-și încrederea în El. Pentru mulți psalmii lui David sunt niște poezii frumoase și emoționante. Dar psalmii davidici ne prezintă UN JURNAL DE RĂZBOI. David ne vorbește mereu și mereu de prigonitorii sufletului său și de un război cosmic asupra sa. Doar în măsura în care ne vom regăsi în acei psalmi vom ști că suntem pe drumul devenirii davidice. Dacă nu ne regăsim înseamnă că poate suntem la început, sau suntem defocalizați dar nu am intrat încă în adevăratul proces al formării davidice. Dacă ne regăsim deci să nu disperăm, ci să ne bucurăm, CĂCI suntem pe drumul cel bun.

David nu a putut avea o viață normală până la 30 de ani. Între 19 și 21 ani a fost prigonit de Saul și a fugit din peșteră în peșteră. Nu a putut avea o viață de familie, o carieră, un loc al lui. Dar marea întrebare este: după 30 de ani s-a schimbat ceva? Prigoana lui Saul a

încetat, iar David a devenit împărat putându-se bucura de un confort, de o viață de familie. Da, s-au schimbat anumite lucruri, dar războiul împotriva sufletului lui nu a scăzut, ci s-a intensificat. O lecție majoră din acei 11 ani pe care Dumnezeu a vrut să îl învețe a fost tocmai realitatea permanentă a războiului spiritual împotriva lui. Și tocmai acest lucru l-a uitat David când a devenit împărat. L-a uitat peste vreo 10-15 ani când s-a relaxat și a păcătuit cu Bat-Șeba. Prigoana fizică a încetat dar prigoana asupra sufletului său a continuat, și s-a intensificat, și când David a pus garda jos, adevărații săi prigonitori (lumile demonice) l-au lovit fără milă și l-au trântit la pământ. Da, încetarea unei prigoane fizice aduce anumite schimbări. Dar doar câteva. Războiul rămâne război, și la fel cum David nu aputut duce o viață normală înainte de 30 de ani, în sine nu putea duce o viață normală nici după 30 de ani. Și prigoana spirituală pe vremuri de aparentă pace e mai grea decât prigoana directă, fizică. Căci în prigoana fizică, e clar că e război, și e clar ce avem de făcut, dar în absența unei prigoane directe avem impresia că avem dreptul la o viață normală pe acest pământ, și tendința de a ne relaxa și lăsa garda jos e atât de mare. David a rămas în veghere în timpul prigoanei directe, dar a ales nevegherea în timpul prigoanei ascunse. Toată ura lui Saul din acei 11 ani de formare trebuiau să amprenteze adânc în sufletul lui David, că el este mereu în vizorul celui rău care îl urmărește cu o ură de moarte. Saul a încetat să îl urmărească, dar cel rău a continuat să îl urmărească zi de zi. Și a așteptat 10 ani și chiar 15 ani, știind că în vremuri de pace și succes, omul are tendința să își scadă vigilența spirituală. Și David și-a scăzut vigilența spirituală și nu s-a mai dus la război, ci a decis să se relaxeze atunci. Și alegerea i-a fost fatală. Ce repede uităm. Oare de câte prigoane avem nevoie că să reținem un adevăr simplu: suntem în război până în ultima secunda a vieții. Nu putem trăi o viață normală. Nu ne putem permite relaxare și neveghere. Vrajmașul ne poate ataca oricând. Deci dintr-o anumită perspectivă nimic nu s-a schimbat după vârsta de 30 de ani la David. Cu toate acestea, s-a schimbat ceva. decorul luptei s-a schimbat, bătăliile s-au schimbat. David a intrat într-o nouă etapă. Și acest lucru a fost extrem de important. Atunci când a fost înălțat peste noapte ca împărat David a văzut credințioșia lui Dumnezeu și acest lucru a devenit o resursă spirituală fundamentală pentru David. Acea etapă a luptei spirituale s-a încheiat. Și s-a încheiat cu bine. Încercarea a avut un final fericit, ea s-a terminat și a strălucit minunata credințioșie a lui Dumnezeu. Dacă până la încheierea etapei diavolul putea folosi cei 11 ani de încercări pentru a-l ispiți pe David să se răzvrătească împotriva Domnului și pentru a-l descuraja, acum deodată, peste noapte, celui rău i s-a furat această posibilitate. Acum, dimpotrivă, Duhul lui Dumnezeu putea folosi cei 11 ani pentru a-l încuraja pe David în ce privește protecția, purtarea de grijă și credințioșia lui Dumnezeu. Deci, deși din perspectiva războiului spiritual a intrat doar în altă etapă, această intrare a fost binevenită. Lupta spirituală are diferite etape. E fundamental să ieșim dintr-o etapă cu bine, pentru a putea intra în altă etapă. David avea nevoie să vadă împlinindu-se promisiunea lui Dumnezeu și să nu mai fie prigonit de Saul, pentru a putea intra în următoarea etapă spirituală. Și Dumnezeu știe acest lucru. Avem nevoie să ieșim din labirintul prezent nu pentru a intra în concediu, ci pentru a putea intra în următorul labirint. Finalul contează. Într-o singură zi perspectiva lui David asupra celor 11 ani de prigoană s-a schimbat. Dacă cu o zi înainte să moară Saul și să devină împărat, era descurajat și obosit în sufletul lui, și cel rău îi șoptea: ***ce viață de câine trăiești? Unde este promisiunea lui Dumnezeu că vei deveni împărat? Ce ai câștigat că ai slujit Domnului și ai intrat în bătăliile Lui și ai salvat pe Israel ucigându-l pe Goliat: Nu mai***

bine stăteai cuminte la locul tău? Așa va fi toată viața. Nu mai este nădejde pentru tine!, doar după o zi, două, toate aceste minciuni ale celui rău nu mai aveau putere. Dimpotrivă, privind în urmă David nu mai vedea întuneric, ci vedea minunatul plan al lui Dumnezeu, care prin cei 11 ani de întuneric nu a făcut decât să îl pregătească pentru minunata funcție de Uns al Domnului, de Căpetenie a poporului Său. În concluzie: bătălia continuă până la capăt, și orice ieșire din labirint este în vederea intrării în alt labirint. Dar schimbarea decorului este atât de binevenită, și ieșirea din labirint atât de importantă. Ea ne dovedește credințioșia lui Dumnezeu și ne împuternicește să intrăm în următorul labirint. Și cu cât labirintul este mai lung și mai greu, și cu cât ieșirea din el pare imposibilă, cu atât strălucește mai mult credințioșia lui Dumnezeu când ieșim din el prin puterea Domnului. Un labirint de 11 ani... Și ce labirint. Ce resursă teribilă a fost pentru inima lui David ieșirea din acel labirint. Domnul ne ține în labirint până la vremea potrivită. Dar și El de-abia așteaptă să ne scoată din acel labirint și să ne dea resursa minunată a ieșirii din labirint, resursa pentru care ne-a ținut de fapt în acel labirint. Domnul nu ne ține în labirint pentru că Îi place să ne vadă chinându-ne. El ne ține acolo pentru a ne putea da resursa cea minunată în momentul ieșirii din labirint. Și atunci înseamnă că și El de-abia așteaptă să ieșim din acel labirint, și să ne dea cu mare bucurie resursa cea minunată. La vremea potrivită El ne va scoate cu mare drag și bucurie din labirintul care ne-a hăituit și chinuit sufletul. Dar o va face doar la vremea potrivită. El știe cât de repede uităm, și cât de înșelătoare este inima noastră. De aceea trebuie să avem încredere că El ne va ține în labirint cât avem nevoie.

Pavel și echipa sa misionară erau mireasma lui Hristos printre oameni. Ei erau o mireasmă a lui Hristos atât pentru cei ce erau pe calea mântuirii cât și pentru cei care erau pe calea pierzării. Pentru primii ei erau o mireasmă de la viață spre viață, iar pentru ceilalți o mireasmă de la moarte spre moarte. Ce vrea să spună Pavel? Cei ce sunt pe calea mântuirii au viața și vor moșteni viața pentru eternitate. Cei ce sunt pe calea pierzării au moartea și vor moșteni moartea pentru totdeauna. Mesajul lui Hristos le transmitea adevărul despre ei înșiși. Mireasma lui Hristos e minunată, e plină de viață, e plină de dragoste. Dar această mireasmă rostește adevărul, adevăr care poate fi adesea incomod. Mai mult, această mireasmă are o dublă funcție: atât de mântuire și îndreptățire pentru cei care o primesc, dar și de împietrire și judecată pentru cei ce nu o primesc. Dacă cineva se întâlnește cu mireasma lui Hristos, aceasta îi va revela adevărul despre sine, dar cu toată dragostea și în vederea recuperării. Dar dacă cineva respinge această mireasmă, pe de o parte inima i se va împietri, iar pe de altă parte realitatea acestei întâlniri va fi martoră împotriva lui în ziua judecății și îl va condamna.

În 16b Pavel întreabă: ***Și cine este potrivit, sau suficient de competent pentru o asemenea slujbă?*** Pavel arată spre Dumnezeu și nu spre sine, dar este conștient de înălțimile spirituale cucerite prin Hristos în viața lui. El este conștient de minunata lucrare pe care Hristos o face prin ei, și de faptul că această lucrare este condiționată de credințioșia lor față de Dumnezeu. El este conștient că pentru o asemenea slujbă este necesară o credințioșie și maturitate specială. Să poți fii întotdeauna și oriunde o mireasmă vie a lui Hristos și nu a ta însuși, și să transmiți fără compromis adevărul lui Hristos despre oameni, adevăr îmbrăcat în

dragoste și viață de Dumnezeu, nu e puțin lucru. Și Pavel știa acest lucru. Și Pavel știa la că înălțimea slujbei apostolice se ridicau doar apostolii.:

- Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți; ci vorbim cu inima curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.

Pentru a fi pregătit sau potrivit pentru o asemenea slujbă și o asemenea performanță condiția fundamentală este SĂ NU STRICI CUVÂNTUL lui Dumnezeu. Dar ce înseamnă să nu strici Cuvântul? Pavel spune că cei mai mulți strică acest Cuvânt. La cine se referă el: la credincioși sau necredincioși? Necredincioșii nu cred Cuvântul și nu își propun să Îl vestească. De aceea, cred că Pavel se referă la comunitatea celor credincioși, și nu are în vedere doar pe cei care se abat de la adevăr și îmbrățișează erezii revoltătoare, ci Pavel îi are în vedere pe toți învățătorii creștini care nu sunt consecvenți în a vorbi:

- Cu inimă curată
- Din partea lui Dumnezeu
- Înaintea lui Dumnezeu
- În Hristos.

Pavel vorbește despre tentația teribilă de a strica, de a perverti, de a corupe Cuvântul lui Dumnezeu. Un credincios strică acest Cuvânt al Domnului ori de câte ori vorbește:

- Cu inima duală. Nesinceră, necurată
- Din partea sa
- Înaintea oamenilor
- În sine însuși.

Pavel nu urmărea nici un câștig sau interes prin proclamarea Cuvântului. El nu vorbea pentru a obține slava oamenilor sau pentru interese financiare, sau pentru a-și justifica o viață duală și imorală. El vorbea cu inima curată, fără nici un interes. El era sincer și credea ce propovăduia. El trăia ce propovăduia. Motivația sa era curată. El propovăduia din dragoste un mesaj din partea lui Dumnezeu menit să aducă mântuire. El nu se propovăduia pe sine, El nu arăta deloc spre sine. El nu vorbea frumos despre Hristos pentru a arăta spre sine. El vorbea despre Hristos pentru a arăta DOAR spre Hristos. El nu vorbea din partea sa. El nu predica păreri și interpretările sale subiective. El propovăduia mesajul lui Dumnezeu. Mesajul lui Dumnezeu era curat și necompromis de propria sa subiectivitate sau experiență de viață. Pericolul cel mai mare în propovăduirea Cuvântului suntem noi înșine. În mod instinctiv dorim să ne propovăduim pe noi înșine înaintea oamenilor. Și atunci cu siguranță vom și schimba Cuvântul lui Dumnezeu pentru a fi după chipul și asemănarea noastră și după placul celor din jur. Hristos și planul Său de mântuire vor fi mijloace prin care să ne afirmăm pe noi înșine sau să ne justificăm pe noi înșine. În cel care studiază și interpretează Scriptura este o permanentă luptă între chemarea firii de a se propovădui pe sine și chemarea Duhului de a-L

propovădui pe Hristos. De multe ori apare un amestec dintre noi și Hristos, și de aceea propovăduirea noastră nu are impact. Mireasma Cuvântului este slăbită de viață prin putregaiul propriului sine. Pavel era biruitor în această luptă complexă. El Îl propovăduia PE Hristos, cu inima curată, înaintea lui Dumnezeu. Și acest lucru era posibil doar în Hristos. O asemenea biruință asupra firii pământești, asupra afirmării de sine, asupra propriei subiectivității și asupra îndumnezeirii umane care ȘTIE TOTUL și ȘTIE MAI bine decât Dumnezeu Însuși era posibilă doar prin puterea lui Hristos. Pavel alege cu această putere să moară și să se micșoreze în fiecare zi pentru ca doar Hristos să trăiască în el. În cele din urmă omul în esența lui nu poate arăta decât spre sine. Pavel omora acest om vechi pentru ca să Îl propovăduiască pe Hristos prin el. În cele din urmă doar Hristos Se poate propovădui pe Sine. Pavel murea pentru ca Hristos să Se poată propovădui prin el. În slujirea în Biserică și în relația cu Hristos, atât de mult privim la noi înșine, la performanțele și greșelile noastre, la victorii și înfrângeri, al impactul nostru, la ce spun alții despre noi, și vorbim despre noi și raportăm totul la noi înșine. Acum este normal să ne gândim la noi, la cine suntem, la ce facem, și să ne cercetăm mereu inimile. DAR cât este vorba despre noi și cât este vorba despre Hristos? Cât privim la noi și cât privim la Hristos? Scriptura ne îndeamnă să ne cercetăm permanent inimile. Deci înseamnă să privim permanent la noi înșine. Dar această cerere este ÎNAINTEA Lui Hristos, deci înseamnă să privim permanent și la Hristos. dar nu doar atât! Să privim mai mult la Hristos, decât la noi înșine. Să analizăm din această perspectivă epistola către Evrei. Epistola către Evrei vorbește atât despre om cât și despre Hristos. atât despre păcatul și inima înșelătoare a omului cât și despre slava lui Hristos. Dar despre cine vorbește mai mult? Și despre cine vorbește prima dată? Ea vorbește mai întâi despre Hristos, și mult mai mult despre Hristos. Și deși ne îndeamnă să veghem asupra inimii noastre și asupra inimii fraților, ea ne îndeamnă să privim ȚINTĂ spre Hristos, și nu spre noi înșine:

- De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus...(3:1)
- Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un mare Preot care S-a așezat la dreapta Scaunului de domnie al mării în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul (8:1-2)
- Să ne uităm ȚINTĂ la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o așa mare împotrivire față de Sine pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. (ev.12:1-2)

Autorul nu ne îndeamnă niciodată să privim ȚINTĂ la noi înșine, ci să privim ȚINTĂ doar la Hristos. Deci deși trebuie să privim mereu și la noi înșine, centrul atenției noastre trebuie să fie Hristos și nu sinele. El trebuie să fie centrul atenției noastre, iar sinele în plan secundar. Tendința noastră este să privim la sine. Apoi învățăm să privim și la sine și la Hristos în același timp, deși noi rămânem în centru iar hristos în plan secundar. Iar apoi învățăm ca Hristos să fie în centrul atenției noastre și noi în plan secundar. Și apoi urmează o luptă de o viață pentru a păstra și consolida această perspectivă. Scriind aceste lucruri mă simt atât de împovărat de sine. Îmi dau seama că eu sunt încă în centrul atenției mele, și nu Hristos. Pare mereu și mereu vorba despre mine. Cu siguranță că totul e în contextul relației mele cu Dumnezeu și a slujirii din Biserică. Dar e prea mult vorba despre mine și prea puțin de Hristos. Simt povara sinelui și nevoia de a privi cu adevărat spre Hristos. Simt nevoia de a uita de mine și de a privi spre Hristos ca și cum eu nu aș mai fi. Simt că aceasta era normalitatea edenică, normalitate pe care am pierdut-o de când am fost virusați cu virusul luciferic care ne-a întors spre noi înșine. Dragostea de sine rămâne cel mai mare obstacol în iubirea lui Hristos. Sinele rămâne cel mai mare obstacol în propovăduirea lui Hristos. Pavel s-a eliberat prin Hristos de sine și rămânea în această eliberare. Doar așa Îl putea propovădui pe Hristos și nu pe sine. Cu siguranță că Domnul lucrează prin noi așa cum suntem și unde suntem. Și El lucrează, dar cu puțină putere. Pavel are dreptate: cei mai mulți dintre noi stricăm Cuvântul lui Dumnezeu amestecând CE ESTE SCRIS cu ce CREDEM NOI că ar trebui scris, și pe Hristos cu sine. Și acest amestec slăbește puterea Cuvântului. Domnul lucrează însă. Dar și Pavel ne arată înălțimile spre care trebuie să tindem. Și aici este bătălia cea mai mare și cea mai subtilă : între sine și Hristos. Putem fi biruitori în alte zone ale luptei spirituale, și anume putem să ne înfrânăm poftele, și chiar și vorbele, și chiar iuțimile, și să biruim și lenea și comoditatea, și să învățăm să iertăm. Și sunt roade minunate ale Duhului. Dar marea înălțime care rămâne de cucerit este tocmai această luptă de moarte în noi înșine, lupta dintre SINE și Hristos. Mulți nici nu conștientizează această luptă. Și cel rău nu vrea să o conștientizăm, Căci aici este cheia revărsării puterii lui Hristos în noi. Anticipăm răspunsurile din cap.4:7-12, și din 12:1-10, pe care le-am comentat deja. Se pare că o viață de suferință și slăbiciune este singura modalitate prin care sinele poate fi ținut în frâu pentru ca Hristos să poată trăi cu putere prin noi. Și astfel suferința NU este doar acel unic mijloc către slavă, ci este și unicul mijloc prin care eul poate fi ținut într-o permanentă zdrobire pentru ca viața lui hristos să poată curge prin noi. Avem nevoie ca și Pavel de suferință, de slăbiciune și de țepușuri în trupul și viața noastră, căci doar așa putem birui asupra sinelui. În alte domenii biruința poate fi și altfel, dar în acest domeniu biruința poate fi doar prin zdrobire. La fel cum Domnul a găsit cu cale să Îl zdrobească pe Robul Domnului prin suferință (vezi Isaia 53), la fel găsește cu cale să zdrobească eul nostru prin suferință. Și este SINGURA cale. Căci suntem prea infectați, prea virusați cu această otravă luciferică. Dacă Domnul a găsit cu cale să îi pună lui Pavel, mare model de credincioșie, un țepuș în carne ca să îl chinuie pentru a-l ajuta să își țină în frâu sinele, cine suntem noi să fim lipsiți de un asemenea tratament? Cu siguranță, că un ȚEPUȘ ne chinuie, ne tulbură ne ia din energii, și ne vedem mai puțin eficienți în lucrare. Dar oare ce înseamnă eficiența în lucrare? Să facem cât mai multe lucruri, sau Hristos să se manifeste cât mai clar și curat prin noi? Și e mai eficient o lună de boală urmată de o predică în care să strălucească cu putere Hristos, decât o lună de sănătate cu 20 de predici în care să mă propovăduiesc pe mine, și în care slava lui hristos să fie mult umbrată

de realitatea hidoasă a sinelui meu. Harul e făcut desăvârșit în slăbiciune, Hristos strălucește în noi când noi suntem cu duhul mâhnit și zdrobit. Se pare că aceasta e singura cale.

Să privim deci spre Hristos. Să uităm de noi, de nevoile noastre, de greșelile noastre, de performanțele noastre, de slujirea noastră. Să Îl contemplăm pe Hristos ca și cum noi nu am mai fi. Să ne luăm momente din zi când să facem acest exercițiu. Și să nu ne fie teamă că vom uita definitiv de noi înșine sau ne vom pierde identitatea sau vom neglija cercetarea de sine. Tendința de a privi spre sine este oricum prea mare. Avem nevoie să luptăm contra ei.

Pavel scria despre măreția slujbei sale Corintenilor, nu pentru a se lăuda, ci de dragul corintenilor, de dragul mântuirii acestora. El nu avea trebuință de scrisori de laudă, scrisori folosite probabil de apostolii mincinoși pentru a-i impresiona pe Corinteni. Pavel nu avea nevoie de acest tip de scrisori, pentru că Biserica din Corint era o scrisoare vie care nu-i dădea slavă lui, dar mărturisea despre apostolia sa și dădea slavă lui Dumnezeu. Acei apostoli mincinoși îl denigrau pe Pavel și scriau scrisori de laudă personală, dar Biserica din Corint fusese plantată nu de ei, ci de Hristos prin apostolul Pavel. Ei veneau într-o lucrare care deja era. Dar cum de era acea lucrare acolo? Corinteni trebuiau să își amintească CUM erau ei înainte să se întâlnească cu Pavel. Da, erau morți în păcatele lor și străini de Hristos și de Dumnezeu. Dar ei s-au născut din nou. Inima li s-a deschis și au văzut slava lui Hristos și au fost transformați de ea. Au început o viață nouă. Corinteni nu puteau nega realitatea nașterii din nou, și nici că aceasta a avut loc prin slujirea lui Pavel. Deci Pavel nu intră în concurență cu acei apostoli mincinoși și încearcă să scrie și el o epistolă de laudă personală ca și ei. El nu face acest lucru căci nu e nevoie. El are de partea sa epistola vie a Bisericii din Corint. De la început deci, prin această epistolă vie, i-a devansat și depășit pe acei apostoli mincinoși care vin doar cu cuvinte și scrisori și nu cu realități spirituale vii pentru a-și justifica apostolia. Iată ce spune Pavel în 1 Cor.9:1-2:

- Nu sunt eu slobod? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu în Domnul? Dacă nu sunt apostol pentru alții, sunt măcar pentru voi; căci voi sunteți pecetea apostoliei mele.

Nașterea din nou și nașterea unei Biserici nu este ceva care poate fi imitat. Este o lucrare inconfundabilă a Duhului Sfânt. De aceea, un apostol mincinos nu poate planta Biserici. Bisericile VII plantate de Pavel, viețile schimbate în bine di acele Biserici erau pecetea apostoliei lui Pavel. Neamurile trăiseră în întuneric mii de ani. dar acum la mesajul lui Pavel, dintre Neamuri, se formau Biserici VII care dădea lecții de moralitate și dragoste iudeilor! Așa ceva se putea întâmpla doar prin Duhul lui Dumnezeu. Având aceste mărturii de partea sa, Pavel nu se simțea deloc concurat de o mână de apostoli mincinoși care aveau de partea lor doar vorbe și scrisori de laudă personală. Cu toate acestea, Pavel nu scria pentru sine, ci pentru Corinteni, ca și ei să vadă diferența colosală între apostolul Pavel și acei oameni mincinoși din Corint.

Pornind de la scrisorile de laudă ale apostolilor mincinoși, Pavel folosește el însuși tema epistolei ca pe o metaforă. El folosește de două ori această metaforă.

Astfel, mai întâi Biserica din Corint era epistola de laudă a lui Pavel. Ea era scrisă în inima lui Pavel. Pavel îi purta în inima sa. El era părintele lor spiritual, după cum spune și în 1 Cor.4.15:

- Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mult părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie.

Pavel nu avea de ce să îi curteze. El era tatăl lor. El îi ținea în inima sa. El se lăuda cu ei în Domnul față de celelalte Biserici ale lui Hristos și celelalte Biserici știau de Biserica din Corint și se rugau pentru ea.

Apoi, Biserica din Corint era epistola lui Hristos, scrisă de ei, ca slujitori ai Lui, nu pe table de piatră, ci pe inimi de carne. Cum am mai spus, Biserica din Corint era o epistolă vie, scrisă de Hristos. Hristos, prin Duhul, a scris slava Lui., poruncile Lui, chipul Lui, Numele Lui în inima prin nașterea din nou și prin lucrarea Duhului de după nașterea din nou. Și El a făcut acest lucru prin Pavel și echipa sa. Deci aceștia sunt slujitorii lui Hristos, și dovada vie este însăși existența Bisericii din Corint. Este ușor să vii din afară și să spui că tu ești apostolul adevărat care ai venit să schimbi ceva. Dar această venire din afară nu ar fi avut sens, dacă în Corint nu ar fi existat deja Biserica. Dacă nu ar fi fost o Biserică, nimeni nu ar fi fost receptiv la mesajul acestor apostoli mincinoși care vesteau un alt Isus. Or, Biserica exista ca trudă a slujirii lui Pavel. Era clar că el îi declasa în mod evident pe apostolii mincinoși.

Pecetea slujirii noastre sunt oamenii transformați de Domnul în urma slujirii noastre. E adevărat că Domnul poate lucra și fără noi. E adevărat că succesul din afară nu garantează și succesul din interior. Dar la fel de adevărat este că în realitatea luptei spirituale, nașterea și transformarea unei comunități după chipul și asemănarea lui Hristos NU SE poate face dacă liderii acelei lucrări nu vestesc și trăiesc un Hristos autentic. Nașterea din nou autentică nu poate avea loc decât pe baza vestirii Evangheliei, iar creșterea spirituală poate avea loc doar prin aceeași Evanghelie. Deci schimbarea propriei vieți și schimbarea vieții celorlalți este o pecete din partea lui Dumnezeu pentru slujirea noastră. Și roada Duhului nu poate fi imitată. Ori este, ori nu este!

Folosind expresia: ***nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne***, Pavel introduce tema principală a acestei secțiuni, și anume superioritatea slujbei apostolice a Noului Legământ față de celei mozaice a Vechiului Legământ. Pavel a dezvoltat această temă până la sfârșitul cap.3. De ce compară Pavel slujba apostolilor cu slujba lui Moise? Sunt măcar două motive:

- a) Să sublinieze cât de măreață este slujba apostolică, căci dacă este mai mare decât cea mai slăvită slujbă din Vechiul Testament, respectiv cea a lui Moise, atunci este cu adevărat o slujbă colosală în planul de mântuire a lui Dumnezeu.
- b) Să răspundă acuzațiilor apostolilor mincinoși care probabil erau Iudei și susțineau și mesajul întoarcerii la Legea lui Moise. Ei spuneau probabil: ***Cine este Pavel? Noi trebuie să ne luăm nu după Pavel, ci după Moise!*** Răspunsul lui Pavel este incredibil: **Eu sunt mai mare ca Moise!**

Vreau să explic de la început expresia: *nu pe table de piatră, ci pe inimi de carne*, expresie care evidențiază superioritatea Noului Legământ. Într-adevăr, în Exod, Domnul a scris cele 10 porunci pe niște table de piatră. Dar este bine de știut că în cadrul Vechiului Legământ:

- Duhul lui Dumnezeu lucra în poporul lui Dumnezeu. (Isaia 63:7-14)
- Domnul vroia ca poruncile să fie scrise în inima poporului și inima poporului să fie tăiată împrejur. (Deut.10:16)
- Existau resurse spirituale pentru a rămâne în ascultare de Dumnezeu.(Deut.30:11-14)
- Există HAR și iertare – vezi toate jertfele aducătoare de iertare de la Cortul Întâlnirii. (vezi Levetic cap.1-10)

Și atunci de ce acest contrast între Vechiul și Noul Legământ? Vechiul Legământ era umbra, iar Noul Legământ realitatea. De aceea, harul și resursele spirituale din Vechiul Legământ derivau nu din Vechiul Legământ ci din realitatea viitoare a Noului Legământ. În cadrul Vechiului Legământ Domnul lucra iertare, har și prin Duhul Lui pe baza Noului Legământ ce avea să vină. Deci toate harul și lucrarea Duhului nu izvorăsc în sine din Vechiul Legământ, și nu sunt specifice acestui legământ. Luat în sine și separat de Noul Legământ, Vechiul Legământ aducea doar scrierea unor porunci pe table de piatră. Revela poporului voia lui Dumnezeu dar doar pentru a le arăta că nu o împlinesc și că nu o pot împlini. De aceasta Pavel spune că slujba lui Moise este aducătoare de pieire, de aceea Pavel vorbește de Legea care aduce doar condamnare și blestem, chiar dacă în Exod și Levitic găsim atâta har precum și minunata slujbă a Duhului. Dar Pavel știa că Iudeii nu vedeau Vechiul Legământ ca pe o anticipare a Noului Legământ, ci vedeau Vechiul Legământ separat. Și luat separat era doar aducător de condamnare și blestem. El nu aducea nici iertarea și nici resursele spirituale pentru a împlini Legea.

Și apoi pentru că Vechiul Legământ era doar umbra lucrarea Duhului în vechime era mai mică decât cea din Noul Legământ. În Noul Legământ Duhul lucrează cu mai multă putere și cu mai multe resurse. În Vechiul Testament lucrarea Duhului este tainică și nu ni se prea vorbește foarte deschis despre ea. Si este normal să fie așa, deoarece Duhul opera în baza unei realități viitoare. Dacă Duhul ar fi operat ca în Noul Legământ și s-ar fi vorbit la fel de deschis despre lucrarea Sa, atunci cei din vechime de ce ar mai fi așteptat o realitatea viitoare și un Nou Legământ? Duhul lucrează cu mai multă putere și mai deschis în Noul Legământ după ce Hristos cel așteptat a venit și Și-a împlinit marea lucrare de ispășire.

Pavel nu spera sau bănuia că ei sunt slujitorii unui nou legământ. El era sigur de acest lucru. El avea această încredințare TARE în Dumnezeu, prin Hristos. El primise prin revelație

directă această slujbă de la Hristos Însuși. Și apoi avea puterea lui Hristos în fiecare zi în el confirmându-i chemarea. Din pricina slujbei apostolice primite, Pavel trebuie să vorbească pe sine și să se apare tocmai pentru a apăra Evanghelia vestită de el și de care depindea mântuirea Corintenilor. Ca unul care se vedea pe sine cel dintâi păcătos și vroia să arate doar spre Hristos, îi era greu să vorbească despre sine. Dar era nevoie și o face. Dar mereu are grijă să accentueze că totul vine de la Dumnezeu și doar El merită slava. Nici chemarea și nici puterea de a o împlini nu venea din el însuși, ci de la Dumnezeu care nu doar că l-a chemat, dar l-a și făcut în stare să fie slujitorul unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului. La fel cum Dumnezeu l-a pregătit pe Moise 80 de ani pentru acea lucrare și i-a dat puterea să fie slujitorul Vechiului Legământ, la fel Dumnezeu l-a pregătit și pe el și l-a împuternicit și pe ei. La fel ca Moise, și Pavel a fost ales încă din pântecul mamei, a fost format, și a primit revelații speciale din partea lui Dumnezeu și a fost împuternicit de Dumnezeu să fie credincios slujbei primite.

Pavel insistă în a doua parte a cap.3 că slujba apostolică este mai mare și mai slăvită decât slujba lui Moise. El enumeră mai multe contraste între cele două slujbe pentru a evidenția superioritatea slujbei apostolice. Sunt două tipuri de contraste:

- a) Contraste între legăminte
- b) Contraste între slujitorii celor două legăminte

Pavel începe prin a prezenta contrastele între cele două legăminte. Raționamentul său e simplu: slujba apostolică e mai mare și mai slăvită ca slujbele unui legământ mai slăvit decât cel vechi care a fost și el foarte slăvit.

- a) Contraste între cele două legăminte

Legământul vechi	Legământul nou
Scris pe table de piatră	Scris pe table care sunt inimi de carne
Un legământ al slovei care omoară	Un legământ al Duhului care dă viața
Slujba aducătoare de moarte	Slujba Duhului
Slujba aducătoare de osândă	Slujba aducătoare de neprihănire
trecător	etern
Concluzie: dacă slujba veche a fost atât de slăvită, cu mult mai slăvită este slujba cea nouă!	

Vechiul Legământ a avut o importanță fundamentală. El a revelat voia lui Dumnezeu și explicat nevoia unui Legământ nou. El a adus conștiința condamnării și a neputinței omului de schimba această condamnare. Astfel, el a fost un îndrumar atât de necesar spre Noul legământ și spre credința în Isus Hristos. Și a fost foarte slăvit acest Vechi Legământ. Dar era doar îndrumarul spre ceva ce va veni. Era doar umbra unei realități viitoare. Deci dacă umbra a fost atât de slăvită, oare cât de slăvită trebuie să fie realitatea. Căci Domnul nostru este un Dumnezeu al îndurării și mântuirii care vrea să aducă neprihănirea, viața și mântuirea, și nu pieirea și judecata. Deci câtă slavă trebuie să aibă slujba aducătoare de mântuire?

Pavel nu se simte amenințat de acuzațiile iudeilor și de slava Vechiului Legământ. El recunoaște că slava Vechiului Legământ a fost mare. Dar vede în acest adevăr un argument și nu un contraargument față de slava slujbei sale. Așa-zisul contraargument al iudeilor nu este pentru el decât o minge aruncată la fileu.

b) Contrastele între slujitorii celor două legăminte

Moise , slujitorul Vechiului Legământ	Apostolii, slujitorii Noului Legământ
<p>Fiii lui Israel nu își puteau pironi ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare.</p> <p>Moise își punea o mahramă pentru ca fiii lui Israel să nu își pironesc ochii asupra a ceea ce era trecător.</p>	<p>Noi lucrăm cu multă îndrăzneală și nu facem ca Moise care își pune o mahramă pe față....</p> <p>Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.</p>

După păcatul cu vițelul de aur, după mijlocirea lui Moise, după ce Moise a văzut spatele Domnului și slava Domnului, după ce legământul a fost reînnoit și după ce Moise a primit noile table ale Legii și a coborât de pe munte fața sa îi strălucea, căci vorbise cu Dumnezeu. Moise nu știa acest lucru. Dar Aaron și copiii lui Israel vedeau lucrul acesta și se temeau să se apropie de el. Totuși s-au apropiat, Moise le-a dat poruncile lui Dumnezeu, și apoi și-a pus o mahramă pe față. Când intra înaintea Domnului să vorbească, Moise își scotea mahrama, iar când ieșea spunea copiilor lui Israel ce i se poruncise. Copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise și vedeau că pielea feței îi strălucea; și Moise își pune iarăși mahrama pe față până ce intra ca să vorbească cu Domnul. (vezi Exod 34:29-35).

Faptul că îi strălucea Fața arăta măreția slujbei sale. Moise vorbea cu Dumnezeu și primea direct de la Dumnezeu poruncile Domnului pentru copiii lui Israel. Slujba lui Moise

era slăvită. Nici o altă slujbă nu a fost atât de slăvită în Vechiul Legământ. Și pentru ca cei din Israel care îl nesocotiseră pe Moise să înțeleagă cât de mare și adevărată era slujba sa, Domnul făcea ca să îi strălucească fața. Și atunci de ce își acoperea Moise fața cu o mahramă? Dar înainte să răspundem la această întrebare trebuie să observăm că el nu și-o punea tot timpul. Iată ce făcea Moise:

- Vorbea cu Domnul fără mahrama pusă
- Ieșea din prezența lui Dumnezeu cu fața strălucind și spunea poporului cuvintele Domnului. Poporul putea vedea slava sa.
- APOI, după ce termina de vorbit cu poporul, Moise își punea mahrama până intra din nou în Cort să vorbească cu Domnul.

Deci Moise nu purta mahrama tot timpul, ci doar că fiii lui Israel se temeau de el. El își punea mahrama DUPĂ ce transmitea copiilor lui Israel mesajul Domnului și până ce intra în cort și primea un nou mesaj. Deci de ce își punea Moise mahrama?

Copiii lui Israel trebuiau să vadă slava de pe fața lui Moise doar când el ieșea din prezența lui Dumnezeu și le spunea poruncile Domnului. Domnul a făcut să îi strălucească fața lui Moise ca o resursă pentru popor, ca poporul să aibă încredere în Moise, să vadă că Domnul este viu și ce minunat este să stai în prezența Lui. Dar după ce Moise le spunea poruncile primite, el își punea mahrama. Și acest lucru din mai multe motive:

- a) Acest lucru îl făcea pe de o parte pentru ca ei să poată relaționa cu Moise în restul zilei. Căci ei se temeau, **nu își puteau pironi ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui** (vezi 2 Cor.3:7). Pentru a le ușura relaționarea în restul zilei, Moise trebuia să își pună o mahrama.
- b) Copiii lui Israel s-ar fi putut obișnui cu strălucirea feței lui Moise la fel cum s-au obișnuit cu prezența norului slavei. Domnul dorea să păstreze impactul strălucirii feței lui Moise pentru momentul în care acesta le transmitea poruncile Domnului.
- c) Copiii lui Israel trebuiau să îl respecte pe Moise, dar nu să îl idolatrizeze. Domnul l-a făcut pe Moise ca un Dumnezeu pentru popor, dar poporul trebuia să îl venereze pe Domnul. Și atunci El ascunde prin mahramă slava lui Moise de popor.
- d) Strălucirea feței lui Moise era trecătoare. Ea nu era o strălucire în sine, ci izvora din prezența lui Dumnezeu. La un moment dat strălucirea dispărea. Moise mergea din nou în prezența lui Dumnezeu și strălucirea apărea din nou. Și se pare că această strălucire a fost prezentă pe fața lui Moise doar în acea perioadă de reînnoire a legământului de după evenimentul cu vițelul de aur. Cartea Numeri nu ne sugerează că Moise a purtat mahrama timp de 40 de ani. Și cu siguranță el nu a avut această strălucire înainte de Exod 33, deși vorbise și înainte cu Domnul. Dar acum în Exod 33, el făcuse un salt în cunoașterea Domnului și a văzut mai mult din slava Lui, iar pe de altă parte strălucirea sa a fost o nouă resursă pentru popor. La darea primelor table, ei au auzit vocea lui Dumnezeu. Acum însă au văzut fața lui Moise strălucind. Deci strălucirea feței lui Moise era trecătoare. Pe acest lucru insistă și Pavel în 2 Cor. cap.3, și explică gestul lui Moise astfel: **pentru ca fiii lui**

Israel să nu își pironască privirile asupra sfârșitului a ceea ce era trecător. Se ridică anumite întrebări: ce era trecător? Care era sfârșitul a ceea ce era trecător? De ce fiii lui Israel să nu își pironască privirile asupra sfârșitului a ceea ce era trecător? Tot din interpretarea lui Pavel strălucirea feței lui Moise era trecătoare, iar sfârșitul se referă la sfârșitul acestei străluciri. Deci, Moise își puna mahrama ca fiii lui Israel să nu vadă sfârșitul strălucirii feței lui Moise și faptul că această strălucire era trecătoare. Deci Moise îi păcălea în vreun fel? Și ce dacă ei vedeau că slava este trecătoare? Poate atunci ar fi zis în răzvrătirea lor: fața îi strălucește dar slava este trecătoare! Și atunci Moise apelează la măhramă! Strălucirea feței lui Moise era trecătoare căci slava Vechiului Legământ era trecătoare. Vechiul Legământ era doar umbra ce avea să fie schimbată. Dar copiii lui Israel nu trebuiau să știe în acel moment că Vechiul Legământ era umbra, căci dacă ar fi știut, ar fi zis: "Oricum este doar o umbră, de ce să luăm aminte? Oricum va fi schimbat, de ce să fim serioși?" Dar pentru ei atunci și acolo, Vechiul Legământ era calea apropierii de Domnul. Domnul dă Vechiul Legământ ca și cum ar funcționa pentru totdeauna. Iată de ce în Levetic se repetă atât de des: aceasta să fie o lege veșnică pentru voi. Și iată un alt motiv de ce în profeți se precizează că la înnoirea tuturor lucrurilor de către Mesia va fi funcționa încă Vechiul Legământ (alt motiv alături de motivul pe care l-am explicat când am studiat cartea Isaia și anume că era o problemă de limbaj: Domnul le explica o realitate viitoare prin limbajul umbrei, singurul accesibil lor în acea vreme). Evreii trebuiau să ia cât se poate de în serios Vechiul Legământ. Pe ei nu îi ajuta atunci și acolo informația că acest Legământ va fi schimbat. Căci inima lor era plină de răzvrătire. Dar cu toate acestea, Domnul trebuia să anunțe de la început că Vechiul legământ este doar o măsură temporară și că va fi schimbat la venirea lui Mesia. Și Domnul face lucru acesta, dar într-un mod tainic ascuns. El include în lege elemente care arată zădărnicia ei (de exemplu, ritualul de Ion Kippur – vezi Lev.16. - comentat în Evrei 10a). Cât de complexă a fost problema Vechiului Legământ! El a fost necesar pentru a pregăti Noul Legământ și a fost necesar ca oamenii din acea vreme să se poată apropia de Domnul. Cu toate acestea a fost o măsură temporară, iar inima omului era plină de răzvrătire și îl desconsidera chiar dacă nu știa că e o măsură temporară. Și de raportarea la această măsură temporară depindea mântuirea sufletului lor. Deci dacă Domnul anunță de la început că va fi schimbat va da apă la moară răzvrătirii poporului, iar dacă nu anunță că va fi schimbat, nu va putea schimba legămintele la venirea lui Mesia. Ce ecuație complexă! Și atunci Domnul găsește cu cale să anunțe discret și în taină slava trecătoare a Vechiului Legământ. El ascunde acest lucru de popor, dar oferă indicii în Lege și profeților, indicii care vor deveni clare DOAR la venirea realității. Câtă înțelpciune în planul lui Dumnezeu! Și ce ecuație complexă! Și nu este de mirare că și acum este atâtă confuzie cu legătura dintre cele două legăminte și că de aici izvorăsc multe erezii și multe greșeli. Și autorul epistolei către Evrei ne spune că hrana tare ține tocmai de înțelegerea legăturii dintre cele două legăminte (vezi Evrei cap.5). Și tocmai acest lucru este ilustrat de gestul cu mahrama. Slava era trecătoare, dar Domnul ascunde acest lucru de popor. Este dat indiciul, dar acest lucru este tănuțit de

inima răzvrătită a poporului. Fac o mică paranteză: ne întrebăm adesea de ce ne ascunde Domnul anumite lucruri și nu ni le descoperă. Răspunsul e simplu: pentru binele nostru și din pricina inimii noastre răzvrătite. Nu suntem pregătiți încă sau încă nu putem duce acele adevăruri. De aceea binecuvântată fie tăcerea lui Dumnezeu! Nici lui Avraam Domnul nu i-a descoperit de la început că moștenirea țării nu va avea loc în timpul vieții lui, deși la început a premeditat ca Avraam să înțeleagă acest lucru. Domnul i l-a descoperit mai târziu. Avem adesea diferite întrebări cu privire la viața noastră. Dar să nu insistăm prea mult. Nu e bine să știm. E bine să știm doar ce Domnul ne descoperă acum. Cunoașterea viitorului nu ne face bine adesea, căci nu suntem pregătiți. De aceea, să ne trăim bucușii și în ascultare de Domnul ziua de AZI! Deci, Moise își punea mahrama pentru a ascunde poporului că slava feței sale, și respectiv slava Vechiului Legământ era trecătoare. Și Pavel folosește minunat această metaforă a mahramei. Peste inima evreilor a rămas o mahramă. Ei ÎNCĂ nu văd, nici acum după venirea realității, că slava Vechiului Legământ era trecătoare. Acest lucru era nevinovat și chiar de dorit pentru vremurile trecute. Dar acum vremurile s-au schimbat. Acum a păstra mahrama înseamnă a fi greoi la minte, a nu te racorda la noua fază a revelației. Credințioșii față de vechea față a revelației devine NECREDINȚIOȘIE în noua fază a revelației care o înlocuiește pe prima. Ce paradox! Ce le cerea Domnul atât de mult să facă în trecut, același lucru era acum privit ca o urâciune și răzvrătire față de Domnul. Putem face o mică aplicație. Și în viața noastră revelația lui Dumnezeu este progresivă. Trebuie să ne armonizăm mereu viețile după noile faze ale revelației lui Dumnezeu către noi. Așa a făcut și Avraam, tatăl tuturor credincioșilor și așa vom fi provocați și noi, căci trebuie să călcăm pe urmele lui. Poate Domnul ne-a călăuzit o vreme să stăm într-un anumit loc chiar dacă ne era greu. Și a trebuit să ascultăm. Dar apoi Domnul ne cheamă în alt loc. Ce era în trecut ascultare, devine în prezent neascultare de Domnul. Ce în trecut ne aducea viață, acum ne aduce moarte. Cât de complexă și dinamică este umblarea cu Domnul. Și oare nu este normal să fie așa, căci noi vorbim de relaționarea cu un Dumnezeu infinit ai cărei slavă nu poate fi cuprinsă de cerurile cerurilor? Tot din perspectiva dinamicii din relația cu Domnul, menționez acest aspect: poate Domnul era în trecut îngăduitor cu anumite slăbiciuni pe care nici nu le conștientizăm prea bine, dar ne îngăduia, ne lua de unde eram și ne creștea către El. Dar vine momentul în care Domnul vrea să trateze și să vindece și acele slăbiciuni. Și nu mai e așa de îngăduitor ca în trecut și focul Său ne arde pentru fiecare abatere. Căci acum știm voia Lui și și avem puterea să o împlinim. Deci apropierea de Domnul nu ne va permite niciodată să fim mai relaxați în sfințire pe motiv că noi suntem apropiații Domnului. Dimpotrivă, tocmai pentru că suntem apropiații Lui, sfințenia Sa ne va pârjoli mai repede dacă ne jucăm cu păcatul. În Levitic descoperim sfințenia lui Dumnezeu, precum și faptul că, cu cât erai mai aproape de chivot, cu atât focul Domnului se aprindea mai repede asupra ta. Trebuie deci să ne preschimbăm mereu în lumina noilor faze ale revelației din viața noastră.

Mahrama este dată la o parte în Hristos. Deci până la Hristos era bine ca mahramă să rămână acolo. Dar după El, mahrama trebuie luată căci ea înseamnă acum ROBIE, robie față de o umbră care este acum nimicitoare și vătămătoare, căci este o piedică pentru apropierea de Domnul. Apropierea este doar prin Hristos. Orice se interpune între noi și Hristos ne ține în robie, în robia păcatului, în robia necunoașterii de Dumnezeu, și în robia vremurilor trecute. Oh, câtă încăpățănare la poporul lui Dumnezeu. Când s-a dat Vechiul Legământ l-au respins, dar când a venit Noul Legământ s-au ținut de Vechiul Legământ cu ambele mâini și nu i-au mai dat drumul. Mereu s-au împotrivit planului lui Dumnezeu cum ne explică și Ștefan în discursul său din Fapte 7. De fapt, Ștefan ne explică revelația progresivă a lui Dumnezeu și faptul că Israel mereu a rămas la fazele vechi și a respins pe cele noi. Deci nu a fost așa de mirare că l-au respins pe Mesia! Nu au făcut decât să repete ce au făcut părinții lor peste o mie de ani!

În Noul Legământ, întoarcerea la Domnul înseamnă și luarea mahramei. Domnul este Duhul, iar Duhul aduce slobozenia. Vom mai reveni la acest aspect. Dar acum după ce am înțeles mai bine de ce și-a pus Moise mahramă, să medităm asupra a ceea ce Pavel face în contrast:

- Noi lucrăm cu multă îndrăzneală și nu facem ca Moise care își punea o mahramă...ci noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip cu al Lui din slavă în slavă. Ce vrea de fapt să spună Pavel?

Cu siguranță că el nu are în vedere aspectul fizic al mahramei, ci semnificația ei. Între el și Moise este o diferență de atitudine. Moise revela umbra care avea o slavă trecătoare, pe care o ascundea cu o mahramă. Pavel însă revela realitatea a cărei slavă era eternă. Și astfel lucra cu MULTĂ îndrăzneală și nu era nevoit să folosească vreo mahramă. Pavel nu era nevoit să protejeze revelația prezentă care era de fapt o altă fază temporară a revelației lui Dumnezeu. Nu, Pavel îl vestea pe Hristos care era ÎNSUȘI slava Domnului. Nu mai avea să urmeze o altă fază a revelației până la venirea Domnului. În Hristos, Domnul S-a revelat în mod desăvârșit, căci Hristos este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui.

Când Pavel spune: **noi toți**, se referă la el și echipa sa misionară sau la toți creștinii în general? Să analizăm. Cu siguranță că în expresia **noi toți** se include pe sine și echipa sa misionară. Ei deci privesc cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului. Moise a văzut slava Domnului pe stâncă și vorbea cu Domnul slavei în Cortul Său. Moise a văzut doar spatele Domnului. Și Moise a văzut doar o parte din slava Domnului. Slava Domnului este revelată în mod desăvârșit în Hristos. Pavel și echipa sa priveau permanent spre Hristos, deci priveau slava Domnului! Hristos este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui. Este foarte interesant că Pavel pune mai presus de revelațiile primite de Moise, revelația lui Hristos prin Duhul. Și Pavel a avut parte de revelații speciale și ne va vorbi despre acest lucru în cap.12. Dar cu toate acestea, deși Moise a avut parte de revelații directe, acestea erau în cadrul umbrei. În Hristos, prin Duhul, revelația este superioară. Dar de această revelație are

parte cel care se lasă călăuzit de Duhul lui Dumnezeu întru cunoașterea lui Hristos. Și această cunoaștere prin Duhul este un proces îndelung. Dar este important să reținem ca măcar potențial vorbind, în Hristos, avem o revelație superioară celei primite de Moise, pe care o putem explora. Și ține de fiecare credincios cât de mult vrea să o exploreze. Pavel și echipa sa o explorau din plin. De aceea înclin să cred că v.3:18 se referă la Pavel și echipa lui ca realitate împlinită și apoi la toți credincioșii ca și realitate posibilă, potențială.

Deci Pavel privește prin Hristos slava Domnului, o slavă revelată mai clar și mai bine față de slava văzută de Moise. Dar el menționează că ei privesc la această slavă ca într-o oglindă. La ce se referă e bine de știut, că oglinzile din vremea lui Pavel nu reflectau ca astăzi, foarte clar, chipul celui ce privea în oglindă. De aceea, Pavel menționează în 1 Cor.13:12:

- Acum vedem ca într-o oglindă, *în chip întunecos*, dar atunci vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum si eu am fost cunoscut pe deplin.

Oare Pavel oferă expresiei din 2 Cor.3:18 aceeași semnificație ca cea din 1 Cor.13.12? Cu alte cuvinte, el ar spune că deși ei privesc slava Domnului revelată în Hristos, și deși este o revelație superioară celei primite de Moise, este încă o revelație parțială. Se pare că da. Pavel vrea să echilibreze balanța. Deși revelația în Hristos este superioară revelației din vechime, acum avem acces parțial la această revelație. Între Pavel și Dumnezeu nu erau cerurile deschise și el vedea ca Ștefan din Fapte 7, pe Fiul la dreapta Tatălui. Expresia ca într-o oglindă pare să anticipeze capitolul 4. Pavel trăia prin credință și nu prin vedere. Comoara lor era ascunsă în ei, iar slava eternă o realitate viitoare explorată prin credință. Prin Duhul deci putem privi slava Domnului revelată în Hristos, dar cunoașterea va rămâne în parte. De-abia dincolo vom vedea față în față. Este încurajator să știm că însuși Pavel cunoștea în parte și trăia prin credință ca fiecare din noi. Suntem nu în epoca cunoașterii depline, ci în epoca trăirii prin credință. Cum spune Petru: *Îl iubim fără să Îl vedem*. Deci ce trebuie să strălucească în această epocă este CREDINȚA și nu o cunoaștere deplină. De aceea să nu ne simțim frustrați că primim prin Duhul acele revelații coplesitoare în fiecare zi și că nu simțim din plin prezența lui Dumnezeu și că nu vedem cu claritate frumusețea Domnului. Da, cunoaștem în parte, și cu cât trec anii cu atât ne dăm mai bine seama cât de mică, incompletă și trunchiată este cunoașterea noastră de Domnul. Dar acest lucru nu trebuie să ne descurajeze sau frustreze. Așa trebuie să se întâmple. Înadins, Duhul ne ține într-o cunoaștere parțială. Înadins revelațiile primite se diminuează repede în sufletul nostru și nu sunt ținute VII de Duhul în mod permanent. Căci nu cunoașterea, ci credința trebuie să strălucească acum. Și deși credința crește odată cu cunoașterea, pentru a putea străluci, ea trebuie să se întemeieze pe o cunoaștere în parte. Căci o nădejde care se vede, se mai poate nădăjdui? Noi suntem chemați să perseverăm în cunoaștere. Dar în această cunoaștere în parte, care niciodată nu va fi suficientă pentru o trăire pentru Domnul. Presiunea din jur va fi MAI mare decât cunoașterea primită. Putem birui presiunea din jur împotriva vocii lui Dumnezeu doar prin saltul credinței. Acest salt are la bază cunoașterea în parte, dar rămâne un salt al credinței. Deci Domnul nu ne va premia performanțele în cunoaștere, ci cele în credință. Credința trebuie să strălucească. De aceea să nu ne simțim că știm așa puțin despre Domnul chiar dacă

perseverăm în cunoașterea Lui de ani de zile, și nici de faptul că nu putem păstra foarte proaspăt în suflet revelațiile primite prin Duhul în trecutul nostru. Căci nu L-am văzut niciodată pe Domnul și El știe lucrul acesta. Și nu ne poate cere să Îl cunoaștem ca și cum L-am fi văzut. El ne cere însă să ne încredem în El în ciuda faptului că Îl cunoaștem așa de puțin. Ferice de cei ce nu au văzut și au crezut. Credința rămâne un salt în gol, un salt spre necunoscut. Și tocmai de aceea strălucește. Pe acest pământ nu vom ajunge la o dimensiune deplină a cunoașterii și nici nu vom putea atinge cine ce știe ce performanțe într-o cunoaștere cu adevărat profundă a Domnului. Dar vom putea atinge mari performanțe ale credinței.

Pavel privește deci slava Domnului ca într-o oglindă, dar în contrast cu Moise o privește cu fața descoperită. Și am comentat faptul că Pavel nu simte nevoia să protejeze slava Noului Legământ, căci ea este eternă. Noi o cunoaștem în parte, dar ea este eternă. Atunci și acolo o vom cunoaște pe deplin. Dar atunci și acolo nu este vorba de o altă slavă, ci de aceeași slavă a Noului Legământ.

Dar să revenim la comparația între Moise și Pavel. Moise purta o mahramă prin care pe de o parte dorea să ca fiii lui Israel să nu îl idolatrizeze pe el, iar pe de altă parte să nu desconsidere slava trecătoare a umbrei. Deci pe de o parte, el nu dorea ca ei să vadă cât de sus este el, dar pe de altă parte să nu vadă cât de jos este. Era sus din pricina revelațiilor primite, dar jos din pricină că era doar slujitorul umbrei. Fac doar o paranteză. Deci cei din vremea lui Moise se aflau între pericolul de a-l idolatriza pe Moise și pericolul de a-l desconsidera. Mahrama echilibra balanța. Din această perspectivă, și noi, ca slujitori ai Domnului poate trebuie să purtăm o mahramă. Ce să le spunem despre noi ca ei nici să nu ne idolatrizeze, dar nici să nu ne desconsidere. Este o provocare.

Revenim la Pavel. El nu poartă mahramă. Pe de o parte pentru că slava slujbei sale este eternă. Deci nu are să se teamă din acest punct de vedere. Dar pe de altă parte pentru că slava Noului Legământ este ascunsă. Pavel va dezvolta această temă în cap. 4. Lui nu îi strălucea fața ca lui Moise. Comoara lui Pavel era în interiorul său și era ascunsă în vasul de lut al trupului Său. Slava Noului Legământ, deși este mai mare, este o slavă ascunsă. Dacă în Vechiul Legământ Domnul opera cu multe elemente vizibile, acum lucrează în special în ascuns în inima omului. Da, și Pavel a făcut minuni, dar el vestea un mesaj fără să aibă fața strălucind ca Moise și fără să fie lângă un munte plin de tunete și fără un nor și un foc care să meargă înaintea Lui. Este specific în Noul Legământ ascunderea slavei în vase de lut. Și acest lucru se întâmplă așa, pe deo parte pentru a echilibra balanța credinței (căci revelația este superioară în Hristos, și să nu uităm că cunoaștere nu trebuie să eclipseze credința), iar pe de altă parte pentru a ne feri de pericolul mândriei și idolatrizării celorlalți (sau cum spune Pavel în 4:7. Pentru această putere nemaipomenită să vină de la Dumnezeu și nu de la noi). Deci comparația între Moise și Pavel este în continuare explicată în cap.4. Căci Pavel afirmă superioritatea slujbei și slavei sale față de cele ale lui Moise, dar iudeii ar fi putut replica: ***Pavele, acestea sunt doar cuvinte, dar lui Moise îi strălucea fața! Moise era înconjurat de semnele vizibile ale slavei lui Dumnezeu și era protejat de Dumnezeu de vrăjmașii lui, și la 120 de ani încă era în putere. Tu nici nu ai 60 de ani și ești micuț și fragil, și bătut și prigonit, Și apropo, nu ți-am văzut niciodată fața strălucind!***

Pavel pare să răspundă la o astfel de replică în cap.4. Dar deocamdată reținem această idee foarte importantă: slava Noului Legământ deși o slavă eternă și superioară slavei lui Moise, este o slavă ascunsă în vase de lut. Cei din jur nu pot vedea slava chipului lui Hristos din noi, și nici măcar noi nu o putem vedea. Și acest lucru este spre binele nostru. Suntem păziți pe de o parte de mândrie, iar pe de altă parte de idolatrizarea slujitorilor lui Dumnezeu.

Lui Pavel nu îi strălucea fața, dar el era schimbat înlăuntrul lui din slavă în slavă, în același chip al Lui, prin Duhul Domnului. Deși omul de afară îmbătrânea, și nu rămânea tânăr ca al lui Moise, omul dinlăuntru se înnoia în fiecare zi. Pavel nu se simte astfel complexat de slava vizibilă a lui Moise și nici de vigoarea trupului lui la 120 de ani și nici de protecția primită în fața lui Faraon și în fața poporului. Pavel știe că Noul Legământ care are o slavă eternă a adus și niște schimbări majore în planul lui Dumnezeu. Și o schimbare majoră are accentul pus pe o slavă ascunsă, și pe ceea ce se petrece în inima omului. Și nu erau doar vorbe. După cum vom vedea în cap.4, argumentul său era crucea lui Hristos. Căci ce slavă vizibilă este la cruce? Cu toate acestea, acolo se găsește slava eternă de care tot vorbește.